

Petra Šišáková, moje maminka, pracuje jako anesteziologická sestra v hořovické nemocnici.

Na začátek bych se chtěla zeptat, kdy ses rozhodla, že by ses chtěla stát zdravotní sestrou?

To jsem věděla asi od první třídy. Nejdřív jsem to měla spojené s péčí o malé děti, ale později mi došlo, že mě přitahuje zdravotnictví jako takové. Asi od patnácti let jsem se chtěla věnovat intenzivní medicíně a akutní péči.

V kolika nemocnicích jsi pracovala?

Začala jsem pracovat už v osmnácti letech a nyní pracuji asi v páté nemocnici. Začínala jsem ve velkých fakultních nemocnicích. Například jsem pracovala na jednotce, která je jediná v České republice, na pooperační jednotce dětského kardiocentra, kde si myslím, že jsem nasbírala nejvíce zkušeností. Pracovala jsem taky na dětském AROVém oddělení v Krči. Přiznám se, že nyní mi více vyhovuje rodinná atmosféra malé nemocnice, která není tak anonymní.

Momentálně pracuješ v hořovické nemocnici. Na jaké jsi pozici?

Jsem na pozici staniční sestry na úseku anestezie. Spadáme pod lůžkové anesteziologicko resuscitační oddělení. Mám na starosti chod operačních sálů ve smyslu zajištění anestezie. To laicky řečeno znamená příprava a uspávání pacientů před operací.

V Hořovicích jsi pracovala i v době, když začal koronavirus. Kdy jsi začala nejvíce vnímat, že ovlivňuje nemocnici?

Dobu covidu jsem si odžila v hořovické nemocnici. První vlna nás nijak výrazně neovlivnila ve smyslu toho, že bychom se s covidovými pacienty setkali. První vlna byla spíše o tom, že jsme se připravovali na tuto situaci. Bylo tam hodně strachu jak mezi pacienty, tak mezi personálem, protože jsme nevěděli, co nás čeká a jak to bude probíhat. Velká změna nastala ve druhé vlně, kdy od konce října 2020 byly uzavřeny operační sály. Byl zprovozněn jen jeden, určený pro akutní stavy, jinak byl všechen personál převelen na lůžkové anesteziologicko resuscitační oddělení. To znamená k ventilovaným pacientům zasažených covidem. V tu dobu jsme si všichni opravdu mohli vyzkoušet, jaké to je pracovat na 100% a v ochranných pomůckách, takže ta hlavní změna opravdu nastala ve druhé vlně.

Zmínila jsi ochranné pomůcky, co se pod tím dá představit?

Pracovat v ochranných pomůckách v době covidu je vlastně takové, jaké to znáte z médií. Měli jsme neprodyšné overaly, troje rukavice a přes obličej masky s filtrem. Měli jsme chráněné i oči. Buďto brýlemi, nebo celoobličejovými maskami.

Na těchto odděleních pacienti často umírají. Jak ses s častými úmrtími vyrovnávala?

Zejména v době covidu byla úmrtnost velmi vysoká, takovou situaci jsme nikdo nezažil. Z předchozích zaměstnání jsem na smrt byla zvyklá, protože i při práci na dětském kardiocentru jsem se setkávala se smrtí dětí, takže jsem měla za to, že něco unesu.

Nicméně ta úmrtnost byla tak vysoká, že to bylo náročné opravdu pro všechny. S některými věcmi se ale vyrovnat nedá, nechá se to odžít a musela jsem se smířit s tím, že to nemůžu prožít do hloubky. Pomáhalo mi vědomí, že to musí jednou skončit a taky mi pomáhala rodina. Doma jsem měla velké zázemí a takovou oázu klidu, takže jsem se těšila domů, kde když jsem potřebovala, tak mě vyslechli, a když jsem chtěla mít klid, tak mi ho dopřáli.

Kromě toho, že ti toho covid celkem dost vzal, je něco, co ti dal?

Když začnu tím negativním, tak musím říct, že mi vzal iluze. V tu nejtěžší dobu, která byla v podstatě před půl rokem, mi vzal chvílemi i naději na to, že by se svět mohl vrátit do dřívějších kolejí. Vzal mi takovou tu naivitu, kterou v sobě občas všichni máme. Ale je zajímavé, že i tato doba nese věci pozitivní a že na každém zlu se dá najít něco dobrého. Bylo zajímavé, že díky situaci, která nastala, jsme jako kolegové vycházeli velmi dobře. Byla mezi námi velká kolegiální, podpora, solidarita. Ukázalo mi to, že se k sobě lidé umí hezky chovat a že svět není tak zkažený, jak se třeba může zdát, a dalo mi to jistotu v tom, co mám doma.

Jako poslední otázku bych se chtěla zeptat, jaký je momentální stav v hořovické nemocnici?

Tady je momentálně relativní klid. Je relativní, protože se první vlny covid pozitivních pacientů objevují, ale zatím operační sály jedou na plné obrátky a nedochází k žádnému omezení ve smyslu omezení běžné péče ve prospěch covidových oddělení. To se zatím neděje, takže kdyby to tak zůstalo, tak je to běžný stav.

Připravila Emma Šišáková, 27.10. 2021